

Kapucinski TOTI

Leto I.

Binkošti 1941 pri o. Kapucinih celjskih

Št. 4

Romanca

Pismo piše Franjo Vilhar,
pismo piše in si sline briše ...
Podpredsed, ik Roš musekundira,
sekundira in tako študira:

Ali se nič več ne varti pivo laško?
Ali več ne teče voda tam termalna?
Al' usahnil vir je Zlatoroga?
So li popili ga Bavarci žejni?

Tako Roš misli, Vilhar pismo piše
tja v Laško, Laško pivovarsko:
"Pivovare češki, pošlji nama pivo,
pivo zlato in rumeno
in zaboj še Zlatoroga,
da si žejo ugasiva, ki susi
nam grla zaprašena -----"

Pila ga ne bova sama, dala
bova ga usem sotrpečim,
ki zdihujejo v kloštru kapucinskem,
ker sebična midva nisva."

Sel ponese pismo brž v Laško,
kjer vre iz sodov voda grenka.
Točijo jo v steklenice zlatoglave,
zlatoglave in v stebro ovite.

Desetere jih zlože v zabojc
in odpeljejo jih v Celje nemško.
Stotrinajst stopnic se dviga v klošter,
stotrinajstkrat mož rastoče,
pokajo kosti mu v ramah,
ko hladilni ol prinaša.

Žnoj si s čela vročega utira,
ko pri porli zvon potegne.
Stiča se prikaže črna!
"Kaj prinašaš, monah palni?"
ga pobara skozi lino.
"Žejo čutita gospoda naša
in gasiti moramo jo s pivom deputatnim."

Vilharja brz kličejo in Roša :

„Kdo natočil pivo je hlajeno,
Kdo v laško pisal pismo je pregrešno?“

Odgovarja Roš mu tak' pretkano :

„Pisal jaz sem, vendar nisem mislil resno,
pa ljudje so zunaj tam postali drugi,
šale več ne umejo nobene

in poslali nama so pijaco,
ki se piti sme le v svobodi...

„Das geht nicht“ zakliče straža.
„Kazaj se pivo pošlje rumeno
in hlajeno.

Skoz' okrogleda Vilhar v mesto,
v mesto belo in zeleno,
ko ropoče s pivom voz prek mosta,
gleda in si solze briše,
vzdihne : nikad više, nikad više...

Tudi Oset si utrne solzo,
trebuh se mu ziba smeha
pritajen'ga,
Z njim se soba vsa krohoče...

Polamani birič

28. 5. 1941

Nekoč je misijonaril,
se bal ga je hudic,
a zdaj po kloštru hodi
polamani birič.

Je včasih kazal pot
tja k angelcem v nebesa,
zdaj sam po zemlji vlačí
„polamana bedvesa“.

Res kruta je usoda...
Kdo pač to naj bi bil?
Vsi dobro ga priznate:
To Demšar je Ciril.

Kapucinski četniki

So trije se ravbarji skupaj vzeli,
Tominssek, Demšar Ciril in Savelli
so začeli napadati mirne ljudi,
da človek še v kloštru varen več ni.

Povsod po hodnikih na žrtve prežijo
vsi patri in bratři pred njimi bežijo,
ne rešpektirajo svetnega klera —
„taka je lopni!“ — je njihova vera.

Da v pelih minutah se javiš pri koči!
Tako se njihovo povelje glasi...
Če noče storiti pa odmah te počí
ta ali oni, kam pač prileti!

Kdo?	Kje?	S kom?	Kaj dela?
Orožen	v gimnaziji	s študenti	larokira
Bratuša	v laškem	s Pauličem	čika pobira
Prelog	pod Jožefom	s Šmidom	špacira

Mani pa vse te lepo — aretira.

Speisesaal

Naš klošter 'ma tud' speisesaal.
V njem vladal red in „šeisegal“...
Naselè tam novi se ljudjè,
ki nered v račun jim pač ne grè...

Dežurni komaj skoči v hlače
že urno on vrtil krtiče.
Sekundirata mu dva z metlo,
- že vse je čisto in lepò...

Polkovnik naš je starešina,
ker je sovražnik punc in vina.
Že sit res vseh po svetu dirke,
zdaj našel mir pri nas je Sirk.

Nekoliko le še skicira,
le nas, ne druge - karikira...
Sta tukaj dva tud' advokata,
ki sta pisarn' zaprla vrata,
tožilec in pa dva sodnika
sledila sta brez vsacga vika.
Z besedo eno: Vse kar šteje,
v sobi tej se skupaj greje,
je in pije, kadì, prepeva,
čakajoč vsak dan - prihod' n'ga dneva.
Njih značka je le črka „A“.
O, kje si še ti - „omega“?

Pice selivke

Ti tički brez peruti
še vedno se sele...
V kapucinarski se uti
za hip utabore.

Na kocič in na slami
izmenoma leže,
vsak šum jih že predrami
„habtaht“ usi stojè.

Se dalje še selijo?
Pač nihče še ne ve!
Nervozni skup' sedijo
in stikajo glavè...

Toaleta

Obleko navadno nosi naš dečko
frizuro s špangami in pa na prečko.
Njegov se zameri naenkrat mu gvant -
ne dopade se sebi več tale naš fant. -

Zatorej on pošlje domov sporočilo,
da v boljši obleki mu lepše bi bilo.
Minulo od tega še uri ni dvè -
prejel že obleko za - bal je parè.

Če končno ta fant je še
ženskega spola,
je zaključiti treba, da
drži se ga smola...

Nagrobnici

Obrst se povrne,
vse spet oživi,
sobo vso obrne
kje bi čiki bli.
Drobne ptičice pojo
spet v domačem kraj',
da tobaka več ne bo
v žepe k nam nazaj.

Blagor mu, ki se spocije,
trano spanje v kloštru spi.
Upanje mu lepo sije:
da bo zdaj le brez skrbi.

Črna straža ga ne arami,
kaj doma je, to je „Wurst“,
da se le dobi še v „jami“
kaj zdravila „gegen Durost“.

Enkrat - ljubana ...

Slišala sem ptičko pet',
zapela je tako:
"kdo bi neki šel po svet',
saj v kloštru je lepo."
To ni nobena pravljica,
temveč le bridka istina.

Dekle paslo je kežè,
začelo zvezde štet.
Rado bl' bi zvedelo
kaj novga je na svet'.
Ker v svetu novega nič ni,
jo le za dragega skrbi.

"Naj te dragi le skrbi"
ji pravi ptičica,
"On se v kloštru zdaj posti,
ker si jezila ga;
Je moral eksercirati,
zdaj pa polomljen ves leži."

Zdaj doktor Voršič zanj skrbi
mu vedno znova naroči:

"Le nekaj kapljic čajtriana
in glavca tvoja bo zaspana,
pozabil bodeš vse gorje,
dokler v prostost te ne spusté."

Samostanska odbojka

Robert, Tomižek, Demšar, Škraban,
Bohanec, Hanzelič, Kores, Cijan,
Bratuša Lojze in Vilko Savelli,
Gabor Alojzij in Gorše, Kornelij,
zraven različno še drugo uboštvò,
pa vam kompletno je-volebal moštvo.

Kdo je to ?

S, s se začne, s, k pa neha,
metla se iz njega napraviti da

In kdo to ?

Žival ječedna pav
ter še per rhu tič ...
Besedi loži prav,
spremem drugo v lič -
tako j spoznaš moža,
ki črni frak ima ...

Redakcija in uprava "Telega"
sta se preselili v sobo števil. OSEM

Radi izrednega obsega današnje izdaje
stane posamezni izvod Rm 0,25 = Din 5,-